

Člověk může žít věčně!

Z knihy Arkadije Petrova „Stvoření světa“, díl druhý

S pomocí jasnovidnosti je snadné zjistit, že zdroj činnosti buněčného jádra je propočítán na tisíc let! To znamená, že práce normální buňky je propočítána nejméně na tisíc let! Je to v podstatě perpetuum mobile. Vždyť je možné energii buňky doplnit a její tělo obnovit. Samozřejmě, že je třeba chápat, že takový nesmrtelný režim existence se musí zajišťovat určitými podmínkami pobytu ve VĚČNOSTI.

Proč dochází k opaku? Proč žijeme tak špatně a krátce, místo abychom tu byli tisíce let? Kvůli nesprávné orientaci našeho vědomí, kvůli egocentrismu. Člověk myslí jen na sebe a snaží se brát všechno jen pro sebe. Nějaký čas se to daří. Někdy se to podle měřítek lidského života daří dokonce velmi dlouho. Kdyby lidé věděli, čím potom budou muset zaplatit za svou snahu žít jen pro sebe, jménem sebe sama! Nejbližší období můžeme najít snadno. Co dělá člověk, když ho něco začíná bolet? Přemýšlí, jak se toho neštěstí zbavit. Je dobře, když záležitost nedojde až k rázným opatřením, nebo když ztřeštěnost buněk, které zešílely, sama nedovede věc až k letálnímu konci.

Egoističtí lidé, kteří žijí jen pro sebe, to jsou rakovinové buňky vesmírného organismu. Podívejme se, jak je možné s těmito parazitárními strukturami bojovat.

Rakovinová buňka se od zdravé liší tím, že má ve svém jádru porušenou strukturu rozumu. To znamená, že nesprávně myslí, a tedy i nesprávně funguje. Lidově řečeno, zcvokla se, nemá všech pět pohromadě. Vidíme buněčnou spirálu. Je zmuchlaná, potrhaná. Ach, taková buňka není schopna tvořit, je schopna jen parazitovat na tom, co vytvořili jiní. Onemocněla egoismem. Obraz známý ze života – není-liž pravda? Proto ta buňka nasává energii do sebe. A kolem jsou ještě neutrální buňky, o kterých se říká: ani ryba, ani rak. Elektorát. Rakovinová buňka využije jejich neutralitu. Získává si je a poškozuje jejich spirály vědomí.

Co je v takovém případě nutno dělat? Resekci, jak postupuje ortodoxní medicína, chemoterapii? Řeknu rovnou: je to cesta z louže pod okap.

S Igorem postupujeme jinak. Vstupujeme do rakovinové buňky, od které celá ta situace začala. Vnitřní část jádra je černá a tvrdá jako kámen. Jen se podívat je nepříjemné, natož pak pracovat. Ale je třeba to udělat. Opravujeme spirálu, odstraňujeme přerušení, jestliže tam jsou. Likvidujeme zápis choroby. Zapisujeme informaci zdraví a harmonického vývoje. Vnitřní povrch buněčného jádra začíná červenat, ožívat. Již to není rakovina, ale nezhoubný nádor. Dále to bude jednodušší. Dvě, tři korekce a člověk je zdravý. Stovky lidí k nám přicházely s rakovinou a většině z nich se podařilo pomoci.

Čím vlastně začíná zrození nového života člověka, ať je to kdekoliv? Pouze jednou oplodněnou buňkou, zygotou. Člověk může být maličký – pozemský, nebo veliký – kosmický, proces vývoje bude v principu přece jen stejný. A nějaký Ivan

Ivanovič Ivanov, a Člověk – Vesmír (gigantický organismus, na jehož existenci dávno a jednomyslně činí náarážky všechna starověká náboženství světa) se v zásadě musí vyvíjet stejně. Zkuste předpokládat, že tomu je skutečně tak, a uvidíte, jak podivuhodně se shodují všechny základní etapy vývoje člověka a vesmíru. Pochopitelně s korekcí různého plynutí času v organismech, které se neshodují v rozměrech.

Arkadij Petrov